

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. OAM-276/LE-BE03-PS2-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. OAM-276/LE-BE03-PS2-2013, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č.j. OAM-276/LE-BE03-PS2-2013, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c), odst. 2 a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 18. 2. 1014.

Městský soud v Praze tuto žalobu usnesením ze dne 22. 1. 2014, čj. 1 A 2/2014-10, postoupil Krajskému soudu v Praze. Toto usnesení nabylo právní moci dne 23. 1. 2014.

V žalobě žalobce namítá rozpor napadaného rozhodnutí s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť

odůvodnění rozhodnutí neobsahuje důvody výroku rozhodnutí. Žalovaný, který ve výroku ukládá povinnost setrvat v ZZC Bělá – Jezová, v odůvodnění neuvádí důvody tohoto výroku, resp. zcela chybí vlastní tvrzení o obavě, že žalobce bude narušovat veřejný pořádek. Žalovaný pouze odkazuje na odůvodnění uvedené v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2013, č.j.: OAM-276/LE-BE03-PS-2013. Žalobce je přesvědčen, že povinnost odůvodnit výrokovou část rozhodnutí nevyplyvá jenom z § 68 odst. 3 správního řádu, ale i z § 46a odst. 5 zákona o azylu. V konečném důsledku tedy napadané rozhodnutí neuvádí konkrétní důvody obavy správního orgánu, že bude žalobce narušovat veřejný pořádek.

Žalobce se dále domnívá, že je vyloučeno, že by on představoval skutečné nebezpečí pro veřejný pořádek. Dle interpretace žalobce představuje veřejný pořádek neurčitý právní pojem, přičemž při výkladu tohoto pojmu a následném vyvození závěrů, je třeba hledat definici předmětného pojmu u autorit, které mají pravomoc závazně vykládat nejasnosti zákona. Předmětný výklad žalobce nachází v konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) či Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), přičemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, který se primárně zabývá posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ správními orgány. Jak explicitně uvádí NSS ve zmiňovaném rozsudku: *„výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj 7 As 78/2005-62)“.*

Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem NSS domnívá, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. azylového práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“), a návazně v judikatuře Soudního dvora. Uvedená směrnice přiznala členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, přičemž předchozí dožení správního vyhoštění či odsouzení pro úmyslný trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Žalobce je toho názoru, že ve výše specifikovaném rozsudku NSS je právní názor žalobce potvrzován, a to s ohledem na zásadu *a maiori ad minus*, kdy pokud uvedené platí pro odsouzení pro trestný čin, tak tím spíše platí pro situaci, kdy žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, potažmo neměl cestovní doklad. NSS tedy uvádí následující: „Z

existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96). Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit.“ Žalobce dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž uvedený soud zaujal právní názor k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ a konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1991 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, což se dle názoru žalobce v tomto případě nestalo.

Žalobce rovněž zdůrazňuje, že je nakažen syfilidou, pročez již v návrhu na přezkoumání důvodů uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců uváděl, že si jeho nemoc žádá léčení na odborném pracovišti, které ZZC nenabízí. Tyto důvody a i skutečnost že je žalobce homosexuál mající na území ČR svého přítele, představují ony individuální okolnosti případu, které žalovaný správní orgán nejen nezohlednil, nýbrž dokonce zcela ignoroval.

Žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současné s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkazuje plně na správní spis, resp. přiložené písemnosti, zejména na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu.

Žalovaný konstatuje, že žalobce ve své žádosti o přezkoumání důvodů setrvání v zařízení pro zajištění cizinců vyjma sdělení, že je nemocen syfilidou a chce mít možnost léčit se na kvalifikovaném pracovišti, neuvedl žádné skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí trvá žalovaný na tom, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území.

Žalovaný uvádí, že bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2000, kdy platil ještě bezvízový vstup, na platný cestovní doklad. Dne 11. 10. 2013 byl žalobce zajištěn Policií ČR. Při kontrole žalobce neprokázal svou totožnost a nepředložil ani žádný doklad totožnosti. Bylo též zjištěno, že žalobce nemá na území ČR povolený pobyt, na území ČR pobýval bez platného víza, a to nejméně ode dne 28. 7. 2000, a dále nejméně od začátku roku 2004 pobýval žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu, tudíž neoprávněně, a to až do dne 11. 10. 2013, kdy byl zajištěn policií.

Do ČR žalobce přicestoval z důvodu, že je gay. Dále sdělil, že má syfilis a za léčbu této emoci již zaplatil zálohu 7000 a chce tuto léčbu dokončit. Po skončení léčby by klidně vycestoval a odpočinul si od všeho.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že žalovaný správní orgán nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu.

Žalovaný odmítá přednesené námitky a dodává, že ani v ZZC není nijak omezeno právo žalobce na lékařskou péči přesto, že sám uvedl, a to dne 28. 1. 2014 do protokolu o doplňujícím pohovoru, že je již vyléčen a jeho aktuální zdravotní stav je v pořádku.

Pokud jde o správnost rozhodnutí žalovaného, poukazuje žalovaný též na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11, *Mehmet Arslan*), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 28/2013 nebo 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ.

Žalovaný je tedy toho názoru, že v daném případě řádně vyložil pojem veřejný pořádek, resp. jeho porušení, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 Směrnice nebo i usnesení NSS sp. zn. 3 As 4/2010).

Ze správního spisu, který byl soudu doručen dne 5. 2. 2014, vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 22. 10. 2013, č. j. OAM-276/LE-BE03-PS-2013, rozhodl žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu o povinnosti žalobce setrvat v ZZC v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně do 18. 2. 2014, tj. z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku na území ČR. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 23. 10. 2013. Proti tomuto rozhodnutí žalobce v zákonné lhůtě žalobu nepodal. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl zjištěné skutečnosti, a to shodně jako ve vyjádření žaloby. Tyto skutečnosti vyhodnotil tak, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území. Dne 12. 12. 2013 byla žalovanému doručena žádost žalobce o přezkoumání důvodů setrvání v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalobce žádal o posouzení, zda není dán důvod k ukončení jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Uvedl, že dne 23. 10. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí podle odstavce 1 zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají.

Žalobce předně upozorňuje na nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá explicitní vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC, kdy zcela chybí konkrétní důvody obavy správního orgánu, že bude žalobce narušovat veřejný pořádek. Tato výtku však není oprávněná, neboť pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na předchozí rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC ze dne 22. 10. 2013, č. j. OAM-276/LE-BE03-PS-2013 s tím, že v tomto rozhodnutí odůvodnil, že v případě žalobce je důvod se domnívat, že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, a uvedl, že na platnosti závěrů v tomto rozhodnutí nadále trvá, nelze konstatovat, že by zcela chyběly důvody rozhodnutí. Tyto důvody byly vyjádřeny formou odkazu na již pravomocné rozhodnutí vydané v žalobcově věci, jemu řádně doručené, tudíž co do svého obsahu známé. Tento postup je přitom logický a akceptovatelný, jde-li o správní rozhodnutí, které bylo vydáno v krátkém odstupu od rozhodnutí, na které se odkazuje. Tímto postupem proto žalobce nemohl být žádným způsobem znevýhodněn v možnosti vznášet případné žalobní námitky, které ostatně bez větších potíží rozsáhle zformuloval.

Žalobce pak věcně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svých chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR. Soud je však toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. O takové jednání by se jednalo až v okamžiku, kdy by žalobcovo jednání přerostlo až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.). Takové jednání by již podle názoru soudu bylo dostatečně intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku]. Postup podle § 46a zákona o azylu spolu se zpřísněním správního vyhoštění tak představují v souladu s principem subsidiarity trestní represe opatření, jež v méně závažných případech představuje méně intenzivní, avšak účinnou reakci na potenciální trestnou činnost cizince tam, kde správní

orgán s ohledem na učiněná zjištění předpokládá, že by cizinec takto mohl postupovat i nadále.

Pro úplnost soud dodává, že odkazy žalobce na rozsudek NSS č. j. 5 As 51/2009-68, nejsou zcela příléhavé, neboť jeho závěry korigoval NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151 (viz odst. 56 tohoto usnesení).

Soud proto uzavírá, že byť nelegální pobyt žalobce na území ČR jistě je zavrhovatelný, není tato okolnost sama o sobě dostatečným důvodem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V daném případě má soud za to, že by bylo namíste spíše navazující zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců, jehož dopad je širší, než je tomu v režimu zákona o azylu.

Z důvodu shora uvedených proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ta činí 12.342 Kč a je tvořena odměnou za právní služby, kterou tvoří tři úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání soudu a účast u jednání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů v celkové výši 900 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky, to vše zvýšeno o částku 2.142 Kč odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 13. února 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová